

Hän yksin istui kadunkulmassa,
katsoi kansaa ohi kulkevaa.
Hän haistoi syksyn tulon ilmassa.
Hän tiesi vartovansa parempaa.

Se liekö hullunkiilto silmissä,
vai katse joka näki sydämeen,
ei kukaan virkamiehen kengissä
voinut vastata tuon katseeseen.

Ja niin tuo hullu roskaläjän mies
julki huusi, minkä hän vain ties.

Hän huusi: "Joka sielu tahtoo tasan jakaa kaiken,
kunnes itse joutuu paljon antamaan.
Ja joka ainut olkoon virkamies tai kadun nainen
voi luulla, mitä annan, sen myös saan,
vaan onnekas, ken pysyy luulossaan."

Eikä kukaan tuota miestä ollut kuulevinaankaan.

Hän yksin tunsu kadunkulmansa.
Tunsi heistä melkein jokaisen.
Hän tiesi kuka syntyi puutteessa.
Hän tiesi menestyjän ainaisen.

Hän yksin sieti katseet viisaiden
– siis niiden, joiden mieltä kehutaan.
Hän yksin tiesi palkan ylpeiden:
sen näki kuolinpuussa Herran vaan.

Ja niin tuo ruma äijä, mikä lie
huusi tiedon julki, totta vie.

Hän kertoi: "Rikas sanoo rahan merkitys on vähän
– kaunis, ettei ulkomuoto merkitse.
Vaan rikas yksikään ei taipuis osaan köyhän tähän,
tai kaunis kulkis ruman vieritse.
Ei kukaan sellaista kuvittele.

Eikä kukaan tullut mielellänsä hullun lähelle.

Hän yksin tuossa kadun kulmassa
viisautta haastoi, profetoi.
Ja yksinäisyys poltti rinnassa,
vaan minkäs köyhä hajullensa voi,
tai suulle johon ruoskan Luoja loi.

Ja yhä kurja saasta sanojaan
pieksi vaikka väki torui vaan.

Hän huusi: "Moni viisas lohdutus on ylen hyvä,
kunnes sinulle se tarjotaan.
Ja harva hurskas ymmärtää, se oli tahto pyhä,
joka synnin tähden peitti maan.
Niin: kaltaisteni tähden tulvallaan."

Vaan ei tuota miestä muistella, kuin runon verran vaan.